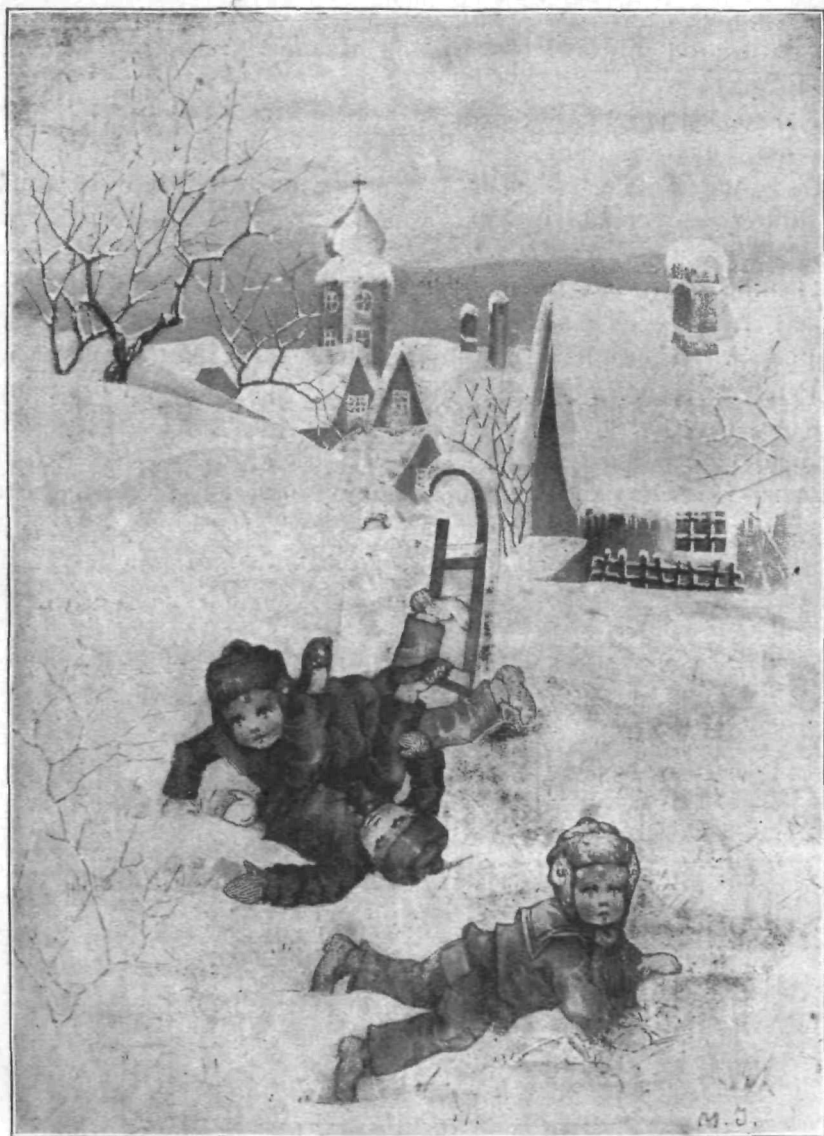

Nezgoda.

Bodi snežec, bodi led, —
neugnan je mladi svet;
z ledom brusi si pete,
v snegu hlačice trpé . . .

Kdor ima poguma kaj,
ně sedi pri peči zdaj,
ko ledenih cvetk je čas,
v srcu gorko — znnaj mraz.

Tonček, Jožek in Boštjan
v snegu zdaj so dannadan;
čisto nič ne marajo,
če jih mati karajo.

Komaj šola se končá,
sanke že so vrh bregá;
a na njih pa — o j juhé! —
dečki jo navzdol drcé.

Vendar zadnjič enkrat — uh! —
snežec bil je hudih muh,
sanke so jim šle kot blisk,
v vas se čul je dečkov vrisk:

A nezgoda bila je,
bratce zalotila je:
sanke se obrnejo,
dečki v sneg se zvrnejo . . .

Čudno Tončku to se zdi,
da gredo za njim sani:
vleče, vleče, „resk“ mu dé —
hlačke zadaj mu režé . . .

V snegu je pod njim Boštjan,
Jožek rije, drega vanj:
a doma kak — rompompom —
kaj o tem vam pravil bom — —

Stepin.

Kako se je godilo lisici, zajcu in mačku v vojnem taboru.

(Priobčil S. Meglič.)

Lisica je šla po polju, ozirajoč se na vse strani, kaj bi se moglo dobiti za živež. Bila je že jako lačna. Imela je že dva dni prazen želodec in tudi zdaj ni kazalo, da bi si kaj vlovila. Bila je namreč velika suša. Živali se niso mogle nasititi. Še tisto malo mišk, kar jih ni vsled stradanja poginulo, se je poskrilo, in ptički so svarili svoje mlade pred roparji.

Lisica se vsede ob robu gozda pod drevo; meneč malo zaspati, da pozabi na svoj glad. Tedaj pa zagleda od daleč mačka, medlega in izhujšanega. Poznalo se mu je, da tudi on trpi lakoto. Hkrati se priplazi zajček izpod grma; eno nogo si položi čez prazen želodček, v drugi pa drži velo repo, katero misli použiti za večerjo. No, ti trije sotrpini se sestanejo ter si pripovedujejo, kolikor časa že niso ničesar užili, pa se posvetujejo, kaj jim je početi, da si potolažijo glad.

„Delati“, reče zajec bezmiselno. A ta je naletel na neprave!

„Kaj? Delati?“ zakriči lisica, „to mi ne pride na um; rajši poginem lakote. Delati je dolgočasno, rajši grema na pustolov in postanem bogata.“

„Tudi moja misel“, odgovori maček; „delo je le za topoglavce. Ne! Iz tega ne bo nič. Idimo rajši na vojno; tam si nagrabimo plena, ondi dobimo dosti jesti in piti in zabave v izobilju.“

„Dobro“, reče lisica. „Kar jutri na vse zgodaj se napotimo tja. Zajček, greš li z nami?“

„Seveda“, odvrne zajec, ki je vedno temu pritrjeval, kdor je zadnji govoril.

Na to razdeli zajec svojo repo v tri enake dele. — Mačku se je sicer repa upirala, njegov nos se je sila grbančil, vendar jo je spravil pod streho, ker njegov želodec je jako hudo krulil, kakor bi bil lajal v njem lovski pes. Zajec je že mislil pobegniti. — Nato so vsi pospali in ko so se drugega jutra prebudili, hajd na pot. Potovali so mnogo